

Spanyolországi küldetés

A széles körű nemzetközi visszhangot keltett afrikai körút után, amikor is Nicolae Ceaușescu elvtárs és Elena Ceaușescu elvtársnő egész sor fejlődő államot látogatott meg, pártunk főtájkára, a köztársaság elnöke újabb útra indult, ez alkalommal Spanyolországba.

Az Ibériai-félszigeten elterülő állam az utóbbi években a nemzetközi érdeklődés homlokterébe került. Franco diktátor lassú haldoklása egyúttal rendszerének, a fasiszta falangizmusnak is a kimúlását jelentette. Sportkifejezéssel élve, az egész világ haladó közvéleménye „szurkolt” a nagy kultúrájú, gazdag demokratikus hagyományokkal bíró, derék spanyol népnek, hogy sikeresen eltüntethesse a rémuralom maradványait (negyvenévi uralma alatt Franco 200 000 embert végeztetett ki, s utolsó tette is néhány baszk hazafi halálos ítéletének aláírása volt), eredményesen honosítsa meg a szabad légkört, bontakoztassa ki a pluralista politikai közéletet, legyen úrrá a terrorizmus és a gazdasági nehézségek fölött.

Ismeretes, hogy Spanyolhon ezen a téren figyelemreméltó haladást ért el. Abban az országban, ahol utóljára a harmincas évek derekán tartottak választásokat, az utóbbi években többször is az urnák elé járultak, szavaztak az alkotmány ügyében, választottak új parlamentet és községi tanácsokat; s ami a legbeszédesebb: Európa leghosszabb időn át hatalmon volt fasizmusa sem tudta kiölni a népből a haladás ügye iránti odaadást, a baloldali pártok a szavazatoknak majdnem a felét szerezték meg.

Érdeemes szólni az ország gazdasági sikereiről is. Hosszú időn át a világ közvéleménye csak annyit tudott, hogy ez a föld a nagybirtokok, a spanyol „grandok” hazája, a bikaviadaloké, a keménygalléré meg a középkori váraké; a műveltebbek tudnak még néhány híres spanyol íróról, festőről, filozófusról. A második világháborút követően az amerikai, az angol, majd a nyugatnémet nagytőke kiaknázta Spanyolország olcsó munkaeréjét, nagy befektetéseket eszközölt az országban, és ma már nemcsak hagyományos textilipara vagy szőlészete-borászata fejlett (ez utóbbiban a spanyolok világelsőek), hanem föllendült a vaskohászat, a vegyipar, a gépgyártás és az idegenforgalom is. Napjainkban programvezérlésű önműködő szövőszékek épnyol ismertek szakmai körökben, mint a Ford-Granada gépkocsik vagy a világhírű Costa Brava tengerpart.

Ebben a megközelítésben mérhetjük fel igazán, hogy a román államfő és a spanyol király, János Károly, valamint a miniszterelnök, Adolfo Suarez Gonzales tárgyalásai milyen nagy jelentőségűek, hiszen két növekvő tekintélyű állam, két egyre fejlettebb gazdaságú ország vezetői folytattak megbeszéléseket.

Nicolae Ceaușescu elvtárs és Elena Ceaușescu elvtársnő útja igazi küldetés volt. És példamutatás abban a tekintetben, hogyan működhetnek együtt politikai-gazdasági téren különböző társadalmi berendezésű államok, hogyan lehet összehangolni az igazságosabb világ és a békés nemzetközi kapcsolatok kialakításáért vívott küzdelmet, hogyan köthetnek szocialista és kapitalista vállalatok együttműködési szerződést, milyen úton-módon jelentkezhetnek közösen más piacokon — főként a fejlődő országokban —, de a tekintetben is, hogy két rokon nép, a földrajzi és ideológiai távolságot áthidalva, miként ápolhatja barátságát, hagyományos művelődési kapcsolatait.

A látogatásról megjelent közös közlemény, a megkötött államközi szerződések, a különböző vállalatok és művelődési intézmények között létrejött megállapodások, de az a lelkesedés, szeretet és őszinte baráti légkör is, amellyel államunk képviselőit a spanyol vezetők és a néptömegek fogadták, fényesen igazolja pártunknak a különböző orientációjú országok, a sajátosan eltérő berendezkedésű államok együttműködésére vonatkozó irányvonalát. A szívélyes fogadtatás ugyanakkor szocialista államunk, népünk sikereinek elismerését, őszinte méltatását is jelentette.

A megkötött szerződéseken, a gyakorlati eredményeken túlmenően a spanyolországi útnak a messi jövöbe tekintő, reménységnyújtó, bizalomélesztő szerepe is van: minden államközi szerződés, minden vállalatközi kooperáció, minden művelődési csereakció, amelyet Európa keleti és nyugati része között kötnek meg, minden alkalom, amikor itteni államfő „odaáti” államvezetővel ül tárgyalóasztalhoz, közelebb visz bennünket ahhoz az Európához, amelyben megszűnnek majd az egymással szemben álló katonai tömbök, feloldódnak a gazdasági zárlatok, megkülönböztető korlátozások, az elzárkózást jelentő sorompók és megszigorítások.

Az pedig köztudomású, hogy pártunk főtájkára, államunk elnöke ennek a jövőbeli Európának egyik élharcosa, nemzetközileg elismert képviselője.

KORUNK